

posojilnice okolnost, da imate v okraju slučajno že hranilnico, katere vodstvo je tudi v slovenskih rokah. Bodite prepričani, da posojilnica, katera ima namen posojevati le na osobni kredit, prav nič ne škoduje hranilnici, katera se naj bavi le s hipotečnim kreditom in sprejema po večini le pupilarne hranilne vloge, med tem ko se naj staka v posojilnico krožeč denar in pa denarni prislužki nižjih stanov. Vsaj je vendar dokazano, da baš tam, kjer imamo poleg hranilnice tudi posojilnico, oba zavoda v nekaki zajemnosti prav lepo napredujeta, ako složno in sporazumno delujeta in da dosega oba tem lažje oni namen, katerega so imeli pred očmi njuni osnovatelji. V tem oziru lahko navedemo Celje, Slovensko Bistrico na Štajarskem in več krajev v drugih slovenskih pokrajinah. Ravno ta poziv pa nič manj ne velja tudi drugim našim okrajem ob jezikovni meji na levem bregu Drave.

Izgovor pa, pri nas manjka zmožnih moči ali naš kraj je reven, ni povsod dovolj merodajen. Le oglejmo se nekoliko pri naših sosedih, kako stoji stvar tam in pri kakih okolnostih snujejo oni zavode. Treba je le dobre volje, nekoliko poštvovalnosti in pa enkrat za vselej, to je v začetku poslovanja, temeljitega poduka, katerega se dobi baš od Zveze, pa tudi od drugih že obstoječih večjih denarnih zavodov.

Prepričani smo, da se da vse to najti in upamo, da bomo mogli prav kmalu pozdraviti veselo vest, da se začnejo snovati vsaj v prvo navedenih dveh okrajih, v katerih smatramo to za najbolj potrebno, slovenske posojilnice po navodilih Zveze slovenskih posojilnic v Celji. Potem bomo imeli zavest, da smo s svojim nasvetom pravo zadeli in tudi nekoliko koristili. Bog daj!

Domoljubne želje.

Znano je po celi avstrijski državi, kako gorko bije slovensko srce v ljubezni do cesarja in cesarske hiše. Zato se ne bo nikdo čudil, da se je v slovenskih krogih začela mnogokje izražati lepa želja, da bi tudi med nami Slovenci stalno začel bivati kak ud naše presvetle cesarske rodovine. To bi bila nova vez med Habsburžani in Slovenci. Nikdo bi se potem ne mogel staviti med prestol in Slovence, ampak naše želje in čustva bi se lahko javljala na najvišje mesto vedno po poti, na kateri ne leži od nobene strani niti senca nezaupanja.

ta sfinga pomenja? in zakaj so jo tu sem postavili? ne moremo določno odgovoriti; nekteri menijo, da je sfinga nagrobni spomenik najstarejšega kralja; drugi pa trdijo, da zaznamujejo mejo med hudobnim in dobrim bogom; v puščavi je namreč vladal (po poganskem mišljenju) hudobni bog in zato so napravili to milo, prijazno človeško lice, ki bi naj pozdravljalo dobrodejno solnce ali tistega boga, od katerega človeku prihaja vse dobro. Poleg tega spomenika nahajajo se tudi razvaline velikega paganskega templja.

To so torej najstarejše človeške zgradbe, postavljene več ko 3000 let pred Kristusom; tudi egiptovski Jožef in Mojzes sta jih že gledala; zato sem bil vesel, da sem jih tudi videl; sicer pa ni bilo prijetno, hoditi tam po peščenem in razgretim puščavinem tlaku, pri silni vročini. Potem pa še ubogi beduini tujca nikakor pri miru ne pustijo: ponujajo mu kamele in osle za jahanje, pa še razne druge reči; kamela, ker previsoka, morala se je na kolena spustiti, da sem se mogel na sedlo vnesti; pa jahati ni lahko, ker se mora jezdec preveč zibati, in dobi zato, ako ni navajen, tudi morskoro bolezen, koje sem pa že itak sit bil; Nemci tudi radi tega imenujejo kamelo — ladijo v puščavi. Nikdar pa ne pozabim nekega rujavega dečka, ki me je tu pri piramidah dovolj nadlegoval; iz začetka

Sprava?

Vlada namerava začeti z novimi spravnimi poskusi med Čehi in Nemci, ker s prejšnjimi ni nič dosegla. Čehi se pogajanju ne bodo ustavljali. Odposlali bodo izvestno svoje pooblaščenke k spravnemu pogajanju, kjer se bo že vršilo. Ali se bo pa pri Nemcih našlo kaj zmernih mož, ki bi se hoteli odkritosrečno pogajati in potem spraviti s Čehi, je veliko vprašanje. Kako bi pa potem Wolf živel, če ne bi smel več rogoviliti in za to rogoviljenje dobiti velikih denarnih podpor! Sedaj še vse kaže, da bodo tudi novi spravnimi poskusi brezvspešni.

Deželni zbori.

Sedaj so sklicani tudi isti deželni zbori k zasedanju, ki še doslej niso bili in sicer tirolski na dan 11., goriskogradiški, tržaški in istrski pa na dan 15. t. m. Kot vzrok, da se ti niso tako dolgo sklicali, se navaja, da so se na Tirolskem pogajali Nemci, da bi Italijani zopet vstopili v deželni zbor, v Goriskem je grof Coronini odložil mesto deželnega glavarja, v Trstu še vedno niso mogli dobiti zatrdila, da bi italijanski pouličnjaki ne pljuvali na slovenske poslance, a v Istri so iskali mesta, kjer bi italijanski paglavci zopet pljuvali. Našli so sedaj mesto Koper.

Nemška vzgoja.

Na ljubljanski realki se vzgojujejo dijaki v tako strogo nemškem duhu, da se mora s to vzgojo sedaj baviti tudi deželno sodišče v Ljubljani. V preiskavo je zapletenih 55 dijakov in 2 profesorja, seveda sami Nemci. Nemški profesorji na ljubljanski realki se sploh radi bavijo z nemškonacionalno agitacijo, na čelu jim dr. Binder, ki bi že dolgo ne smel več jesti državne kruha.

Slovenec-kardinal.

Z vso resnostjo se zopet poroča iz Rima, da bode začetkom meseca maja imenovano osem novih kardinalov, med njimi tudi naš štajarski rojak nadškof gorški dr. Jakob Missia. Bil bi potem dr. Missia prvi Slovenec, ki je dosegel čast kardinalske.

Dopisi.

Iz Žalca. (Za blagor kmečkega stanu.) Dne 31. oktobra 1897, se je po prizadevanju gosp. Ivana Kača ustanovila v Žalcu kmetijska zadruga. Eno leto deluje

sedaj že ta kmetijska zadruga, in nje udje smejo na to delovanje biti ponosni. Predstojništvo zadruga je priredilo na večih krajih shode s podučljivimi govori in uspeh je bil, da so koj prvo leto naročili kmetovalci pri zadrugi 759 mt. stotov umetnega gnojla za izboljšanje travnikov in polja, kar je za prvo leto gotovo veliko. Da se sadjarji bolj primerejo umnega sadjarstva, priredila je zadruga v pretekli jeseni v prostorih »Narodnega doma« v Celji razstavo sadja in grozdja. Razstava se je obnesla izborna, da so se izrekli odlični strokovnjaki jako laskavo in pohvalno o njej. Denarni promet, kateri je znašal do konca l. 1898 nekaj čez 5000 gld. svedoči, da je začetek sicer skromen, a za novo podjetje s 45 zadružniki vedno dovolj velik. Da ne znaša čisti dobiček prvo leto več nego 60 gld. 31 kr., je vzrok, ker je posredovala zadruga za umetni gnoj ne samo brez provizije, nego je še vplačala vse upravne stroške. Bila ji je skrb, da so dobili kmetovalci ta gnojila po nizki ceni in so si vsled tega lahko večje množine naročali. To ravnanje pa dokazuje, da deluje zadruga v resnici na korist svojih udov. Ker znaša rezervni zaklad s priklopljenjem 30% čistega dobička 76 gld. in vplačani deleži znašajo 102 gld., je razvidno, da so ti deleži pokriti s 75%, kar je za prvo leto gotovo veliko, če se ozira na obilne stroške za upravo in ustanovljenje zadruga.

Nemiljivih zaslug pa si pridobiva predstojništvo kmetijske zadruga v Žalci, da se trudi s snovanjem kmetijskih zadrug povsod, kjer se ljudje zato zanimajo. In ta trud ni brezvspešen. Že so se osnovala kmetijske zadruga v St. Juriju ob južni žel., Sv. Juriju ob T., na Cvenu in Križevcih pri Ljutomeru, in kmalu bodo nastale zadruga v Bučehovcih, Solčavi, Ljubnem, Orehovcih, Spod. Polskavi, Jarenini.

Ko bode osnovanih vsaj deset kmetijskih zadrug, kar se zgodi v kratkem času, napravi in ustanovi se zaveza kmetijskih zadrug, in takrat se šele odpre pravo vspešno in plodonosno delovanje v povzdigo kmetijstva. V teku tega leta ustanovila bo naša kmetijska zadruga s pripomočjo države in dežele več mlekaric in v slogi s hmeljarskim društvom skladišče za hmelj in drugo poljsko blago. In tako upamo, da bode mogoče z božjo pomočjo in neumornim združenim delom sicer korak za korakom, a gotovo in zanesljivo rešiti propadajoče kmetijstvo, in istemu pripomoči do veljave in blagostanja.

Ivan Kač.

Iz Stoperc. (Predrzen tat.) Že nad dve leti se je klatil po naših goščah predrzen

mi je ponujal vode iz svojega egiptovskega vrča; ko pa vidi, da ne kupim, (dasiravno sem bil silno žejen), začne prositi in beračiti; zavrnem ga dva-trikrat — vse zastonj; sledi mi kakor moja lastna senca, kamorkoli stopim; grem v gostilno kake četrte ure pred piramidami črno kavo pit, on me potrpežljivo zunaj čaka; vsedem se na voz in se naglo peljam proti Kajri, pa ubogi deček ne odneha; joče se sicer in mlo javka, pa za mojim vozom še vedno vztrajno leti; zato sem bil nazadnje le premagan, dasi sem bil trdno sklenil ničesar mu dati, ker sem vedel, da bi s tem še le več beračev privabil; vrgel sem mu nekaj drobiža in na mah se je umiril: lice se mu je raztegnilo in oveselilo. Iz tega dogodka pa lahko posnamemo ta-le nauk: Koliko več premore torej vztrajna, goreča molitev in prošnja pri Bogu, ki je neskončno dobrotljiv in usmiljen!

Velika in majhna kraljica.

(Prevel iz franc. M. T. Savinjski.)

(Dalje.)

Srce ji je raztrgano smrtno žalosti, a v glavi rodilo so se ji misli in stoterni načrti, na kakov način hoče rešiti kraljevo rodovino, ko se odslovi od sirotnišnice. Vsi so spremljali njen odhod s solzami in iskrenimi željami,

da blagoslovi Bog njene naklepe. — A že med potjo zve Marjetica, v koliko nevarnost se je podala. — Nje očitna enakost z Marijo Antoaneto zbudila je povsod pozornost in nezaupnost ter zakrivila, da so jo čisto surovo zasramovali in grdo psovali; zato si je kmalu zakrila obraz z gosto tančico ter žalostna nadeljevala pot s poštnim vozom. — Ko dospel v Pariz, hiti naravnost v svoj ljubljani zavod, kjer je prebila najsrečnejša leta. Tukaj jo vsprejmejo z vso iskrenostjo in prisrčnostjo. A žalostna opazi, kolika sprememba jo obdaja. Le nekaj redovnic še je bivalo tod, vse druge so po povelju predpostavljenih zbežale v oddaljene samostane; tudi ostale, čakale so le odločilnega trenutka, da zapuste glavno mesto.

Ves Pariz bil je grozno predrugačen. Povsod so se javili znaki najstrašnejše zmote in zmešnjave; nekateri prebivalci bili so polni strahu, groze, smrtnih slutenj in nemira, drugi pa polni hudobije, neusmiljenosti in punta ter so napolnjevali dan za dnevom z novimi grozovitostmi in sramotnimi, brezsrčnimi dejanji.

Marjetica se trudi noč in dan, da bi dospela do kraljeve družine, a vse je bilo zastonj; povrh prišla še je čisto sama v smrtno nevarnost, kateri je le siloma ušla. Podoba kraljčina, koja je takorekoč sama

tat, kateri je najraje kradel kuretnino. Toda dne 25. marca t. l. zadela ga je že davno zaslužena kazen. Ko se tega dne v velikem snegu tiho priklati na podstrešje posestnika Štefana Šobe v Strmecu ter tam v naglici zadavi nekaj kur, da bi nje ložej odnesel, ga v njegovo nesrečo zapazijo domači. V tej nevarnosti zbeži na sosedovo podstrešje, a šest možev jo udari za njim s koli in gorjanci. Pet njih se postavi okrog hiše, a šesti — Štefan Šoba gre na podstrešje. Ko skuša tat na večih mestih udreti na prosto, mu s koli zabranijo zunaj stoječi možje. Zdaj se hoče zakaditi v preganjalca na podstrešju, a ta ga srečno mahne po glavi ter ga nekoliko omami. Slednjič vendarle udre na prosto, a tam mora izdihniti grešno svoje življenje pod udarci kolov in gorjač predzniki tat, ki ni bil nihče drugi, kakor — pravi pravcati divji maček, res redka zver v naših krajih. Meri stegnjen nad meter ter ima jako močna stegna. Rep je kratek, jako kosmat, enakomerno debel ter na koncu črne dlake. Barve je zver temnorujave s črnimi lisami. Ta divji maček je drugi, ki se je našel v Bočkih goščavah; pred kakimi 10. leti je namreč enega ustrelil na Boču studeniški lovec.

Smartin pri Slovincu. Naše mlado bralno društvo imelo je občni zbor na cvetno nedeljo. Prvo leto je štel 62 udov, in se vedno novi oglašajo; zanimanje za društvo je vedno večje. Časnikov se je izposodilo prvo leto okoli tisoč, knjig nad 400. Obhajalo je Leonovo in cesarsko slavnost, ter imelo dva podučna gospodarska shoda. Ima tudi tri ude, ki so izdelali sadjarsko šolo v Mariboru, in ti so že in še bojo marsikaj koristnega podučevali o kmetijskih rečeh. Pri shodih smo čuli lepo umetno petje domačega zbora; lepa pesem blaži in razveseljuje človeško srce. — Društvo je tedaj v svojem prvem letu doseglo lep uspeh.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Cesarski manevri) bodo letos na Koroškem med Gornjim Dravogradom in Celovcem. Glavni stan bo v Celovcu. Pravijo, da pridejo k njim tudi ruski car, nemški cesar in prestolonaslednik italijanski.

(Nove posojilnice) se snujejo na Planini in v Središču.

(Smrtna kosa.) Dne 4. aprila t. l. je umrl v Gorici naš rojak, g. Ludovik Vrtnjak,

c. kr. suplent na ondodni realki, star komaj 28 let. Pokojnik je bil štajerski Slovenec, doma od Sv. Nikolaja pri Ormožu.

(Nove knjige.) Ravno kar so izšle v Ljubljani v Katoliški tiskarni »Nove lurske Šmarnice«, francoski spisal H. Lasserre, poslovenil Jan. Godec. Knjiga ima 300 strani in stane vezana pol usnje 90 kr., usnje 1 gld., usnje z zlato obrezo 1 gld. 20 kr., za pošto se naj dodane po 5 kr. Častilec majniške kraljice bo knjiga dobro došla. — V Goriski tiskarni A. Gabrščka je izšel roman »Ben-Hur«. Angleški spisal Ludovik Wallace. Cena 1 gld. 20 kr. Na to delo opozarjamo posebno bralna društva.

(Mutska šola.) Za mutsko šolo so mariborski bogoslovci darovali družbi sv. Cirila in Metoda 40 K. Mladim rodoljubom vsa čast! Da bi našli po celem Štajarskem mnogo, mnogo posnemovalcev.

(Slovenske tiskovine.) C. kr. okrajno glavarstvo v Slovincu je dvojezične spiske za četrtletne izkaze o ljudskem gibanju sedaj poslalo tistim župnijskim uradom, ki so take zahtevali. Ergo!

(V Slovincu) je notar Tomšek odložil mestno županstvo; njegova zvezda je že poprej zatemnela. Za župana so izvolili krčmarja in poštarja Goll-a. Neljub je eden ko drugi. Slovinci se tudi grozijo, da bodo pristopili k luteranski veri. Martin Luter bi se lepo zahvalil za tako tovaršijo.

(V kozjanski občinski odbor) se je bil izvoljen iz III. razreda g. Mihael Volavšek, iskren rodoljub, kar je bilo po pomoti poročevalčevi v zadnji številki izostalo.

(Iz Ormoža) se nam brzojavno poroča: V načelstvo okrajnega zastopa so bili danes 5. aprila skoraj enoglasno izvoljeni gospodje dr. Ivan Omulec načelnikom, Ivan Kočevar namestnikom, Gomzi Franc, Kuharič Florijan, Alojz Mikl, Lavoslav Petovar in Makso Robič odbornikom. Nemci so se med volitvijo odstranili.

(Iz šole.) Gosp. Pahar se od Sv. Kunigunde na Pohorji preseli kot učitelj pri Sv. Katarini v Trebovljah, pri Sv. Kunigundi postal je učitelj-voditelj gsp. Močnik s Skomarja, na Skomarje pride začasno gospod Šnuderl iz Zreč, a namesto njega bo v Zrečah začasno učitelj gđc. Roza Rössmann.

(Za srednje šole) dobimo na Štajarskem neki novega deželnega nadzornika v osebi blg. g. dr. Petra Stornika, sedanjega ravnatelja na mariborskem gimnaziju. Dosedanji nadzornik g. Zindler stopi v pokoj na veselje vseh Slovencev. Predno pa odide, hoče še menda Slovence malo podražiti.

rodovine. A ječa in izguba vsega imetja zdela se jim je premila kazen za nje. Kri je morala teči; zato so sklenili, obglaviti vsacega, ki se jim ni pokoril, ni proklinjal kralja ter se ni puntal kakor oni. Da je šlo krvavo opravilo veseleje od rok, omislilo si grozno morilko, gilutino imenovano. To je bila dolga, močna sekira, postavljena sredi mestnega trga med dvema sohami. S kolesjem potegnili so jo nakvišku, veleli obsojencem, da položijo glavo na spodaj pripravljeni hlood, potem so pa hipoma spustili težko sekirno navzdol, da je v trenutku odsekala šesterim ali deseterim žrtvam glave. Kri je tekla v potokih a ni ganila krutih puntarjev. Kakor divje zveri, hrepeneli so gledati vsak dan tako krvave prizore, ter z gilutino umorili dan na dan na stotine ljudi, ki so bili še vdani kraljevi rodovini. Tako so plačevali z lastno krvjo zvestobo svojo može in žene, mladeniči in deklice, da celo nedorasli otročiči plemenitave in tudi priprostega ljudstva. Divja druhal pa je kar besnela radosti in spremljala s hrumečim vikom in krikom krvavo mesarjenje, koje se ji je že toli priljubilo, kakor nekoč paganskim Rimljanom krvavo preganjanje kristjanov. Ni bila več zadovoljna z ubijanjem navadnih državljanov in plemičev, hotela je videti, kako se preliva kraljevska kri. Napočil je grozopolni dan 21. januarja

Kajti pred kratkim je prišel nenadoma nadzorovat slovenskih paralelk v Mariboru in Celju. Izbral je po katalogu najslabše učence ter jih izpraševal iz nemščine. Očito je hotel z najslabšimi učenci dokazati neugodne uspehe slovenskih paralelk. Plemenito ravnanje!

(Iz Celja.) V gostilni J. Kronavettra v glediški ulici sprli so se na veliko nedeljo znani celjski Nemci z nekim gostom. Ko je slednji videl, da mu gre za kožo, skril se je pod postelj. Poživljena druhal pa ga je privlekla ven in ga tako z noži razmesarila, da je čez nekaj ur umrl. Na velikonočno nedeljo ubijati, ostudnejšega in strašnejšega dela si za ta dan ne moremo misliti!

(Nesreča.) Pri streljanju s topiči ponesrečil se je na Teharih kmetski fant; nabasan topič se je namreč nepričakovano sprožil in pognal vso vsebino neprevidnežu v obraz. Prepeljali so ga v bolnišnico v Celje.

(Imetje kmečkih poslov.) V našem deželnem zboru se je stavil predlog, po katerem bi se naj uvedlo prisilno zavarovanje imetja kmečkih poslov proti ognju. Polovico zavarovalnine bi plačevali gospodarji, polovico pa zavarovalnici sami. Predlog nam ne ugaja, ker ima premalo praktične vrednosti. Posli bi ne imeli od zavarovanja skoro nobenega dobička, pač pa s kmeti vred nove stroške, a večino denarja, ki bi se v to svrhu vplačal, poželi bi zopet mnogobrojni uradniki zavarovalnega aparata.

(Cerkvene novice.) V rogaški župni cerkvi je počil veliki zvon, da ni več za rabo. To je od oktobra min. leta v Rogatcu že drug slučaj. Na srečo sta bila oba zvana zavarovana.

(Umrli je) dne 31. marca v Mariboru gojenec dijaškega semenišča in učenec III. gimnazijskega razreda Fr. Bezjak za vnetjem možganov, ki se je pojavilo kot posledek influence. Pokopan je bil na Veliko soboto na mestnem pokopališču. Nadarjenemu in pridnemu mladeniču svetila večna luč!

(Nesreča na železnici.) V petek, dne 26. marca, blizu polnoči povozil je tovrni vlak na progi Pragersko-Sternthal večletnega železniškega delavca Franca Gajzerja. Pil je zvečer v Cirkovcah v gostilni g. Koržeta žganje in se okoli pol desete ure vrnil domu k svojemu svaku in železniškemu čuvaju. Ker pa je bilo povsod s snegom zametano, porabil je nesrečnež železnično tir kot pot in tako našel žalostno smrt tam, kjer si je s potom obraza že več let služil suhega kruha. Gajzer je bil samec, nenavadne telesne moči, toda žalibog preveč udan prenesrečnemu žganju. N. p. v m.

nosila na obrazu, bila ji je povsod zapreka. Še dvoje ji je manjkalo, kar je za take slučaje neobhodno potrebno: denarja in oprezne previdnosti.

Nje zvesto srce ni premoglo, da bi tudi le na videz zatajila kraljevo rodovino; tega pa ni premislila, da se premaga mogočna surovost in brezsrečna silovitost le s previdno, modro in dobro premišljeno zvijačo.

Da si prisluži denarja, začne neumorno delati, ter si ne privoščiti še najpotrebnejšega ne, da le ne potroši kacega vinarja več. Nobeno opravilo ji ni pretežavno, če mu je le kos, nijedno delo preprosto ali prenzko, kakor najrevnejša delavka, kakor zadnja dekla trudi se včasih, da si pošteno zasluži prepotrebne denarja. Še od ust si pritrga, štedi in varči, le da še kako svotico pridobi za vzvišeni, plemeniti svoj namen — s tem si je že nakopala zaničevanje ljudi, ki so jo opravljali in obrekovali kot grdo skupuljo.

Tako je stradala, delala, žrtvovala in molila več mesecev naprej. Sladko upanje, pomagati kmalu z majhnim prihranjenim zakladom kraljeve obitelji, dajalo ji je pogum in vztrajnosti, čeprav so često že pešale nežne moči. Punt in revolucija sta divjala vedno bolj in bolj. Brezvestni uporniki, takomenovani Jakobinci, preganjali so vsacega, katerikoli se je spoznal prijateljem kraljeve

1797. leta, ki ostane sramoten za Francosko do konca sveta. V ljudski zbornici predlagali so Jakobinci smrt kralja Ljudevita XVI., ki naj poplača s svojo krvjo, kar so zagrešili njegovi predniki. Ubogi vladar poslušati je moral v pristranski sobi, kako ga celi dan in celo noč obtožujejo, zagovarjajo, k smrti obsojajo ter glasujejo, ali naj umrje ali živi še dalje. Mnogo jih je, ki glasujejo zoper smrt, a z večino jednega glasu podpišejo Jakobinci kraljevo obsodbo na gilutino.

Besna množica vleče ga z divjim tuljenjem, vikom in krikom pod gilutino. Na prošnjo njegovo dovoli mu, spregovoriti nekaj besed. Ko pa kralj s povzdignjenim glasom zatrjuje svojo nedolžnost in prosi Boga, naj ne pride njegova kri na zapeljano ljudstvo, začno v novič tako rjoveti, da nikdo ne razume, kaj govori Ljudevit v slovó svojim podložnikom. Le nekaj trenutkov še, in glava nesrečnega kralja valjala se je v lastni krvi po mestnem trgu.

Marjetica omedli, ko zve, kaj delajo brezbožci s svojim kraljem, z njim, nedolžnim spokornikom, ki mora plačevati pregrehe očeta in deda svojega. Vse moči jo jamejo zapuščati strahu in groze, ko pomisli, da čaka ista osoda zdaj z neovrgljivo gotovostjo tudi nje materno zaščitnico, Marijo Antoaneto. Le enkrat še zasvetijo mili žarki sladkega